

Biblická hodina – 01.10.2026

Suspírium: „Ja viem, že môj Vykupiteľ žije a nakoniec sa postaví nad prachom! Aj potom, keď moja koža bude takto zoderatá, zo svojho tela uvidím Boha, ...“ (Jób 19,25-26) Amen.

Začiatočná pieseň: Chválospev č. 355: „Nové svetlo nám nastalo,...“

Modlitba: Nebeský Otče náš, v tichosti prichádzame pred Teba. Prichádzame takí, akí sme: s tým, čo máme za sebou, s tým, čo prežívame dnes, aj s tým, čo nás čaká zajtra. Ďakujeme Ti, že nás pozývaš k svojmu Slovu. Ďakujeme Ti, že ani vtedy, keď sa človek od Teba vzdáva, Ty sa od človeka nevzdávaš. Aj biblický príbeh, ktorý dnes budeme počúvať, nám pripomína, aké ľahké je zabudnúť na Teba, keď začneme dôverovať vlastnej sile, vlastným istotám a tomu, čo vidíme pred sebou. Pane Ježišu, **česť a sláva Tebe, Baránkovi**. Ďakujeme Ti, že Ťa môžeme poznať. Ďakujeme Ti, že Ťa smieme nazývať svojím Spasiteľom. Aké veľké je to tajomstvo a aká veľká radosť — že Ty, Svetlo sveta, si prišiel aj do našej tmy, a to nie z diaľky. Prišiel si medzi nás ako brat. Poznáš naše bolesti, naše obavy, naše pády i naše zápasy. A kto stretne Teba, ten môže spoznávať Otca, Otca svetla, v ktorom niet tmy. Pane náš, často si so sebou nesieme **strachy minulosti**. To, čo sa stalo, čo sme pokazili, čo nás zranilo, čo sa už nedá vrátiť späť. A zároveň v sebe nosíme **nádej budúcnosti**. Túžime po tom, čo ešte len príde. Túžime po pokoji, po naplnení, po Tvojom kráľovstve. Niekedy v nás až bolestne rastie túžba po budúcnosti, ktorú ešte nevidíme. A medzi tým všetkým je náš dnešok. **Dnešok, ktorý duní a buráca**. Je v ňom veľa hlasov, veľa napätia, veľa hnevu a neistoty. Niekedy je taký hlasný, že nepočujeme ani sami seba, ani Teba. Preto Ťa dnes prosíme: **stíš naše srdcia**. Daj, aby sme v hluku prítomnosti počuli Tvoj hlas. Daj, aby nás strach z minulosti nespútal. Daj, aby túžba po budúcnosti nebrala z nás radosť z dnešného dňa. Nauč nás dôverovať Ti dnes. Pane náš, keď budeme čítať o Amacjá, chceme vidieť nielen jeho príbeh, ale aj seba. Ukáž nám, kde sa aj my príliš spoliehame na seba. Ukáž nám, kde hľadáme istotu inde než u Teba. A daj nám srdce, ktoré sa k Tebe dokáže znovu obrátiť. Nech naše dnešné stretnutie nie je iba rozhovorom o minulosti. Nech je stretnutím s Tebou — s Tebou, Ktorý si živý, ktorý hovoríš a ktorý nás aj dnes vedieš. Ježišu náš, Svetlo sveta, zažiar do všetkých kútov nášho života. A keď odtiaľto budeme odchádzať, nech si odnesieme nielen nové poznanie, ale predovšetkým väčšiu dôveru v Teba. **Tebe patrí česť. Tebe patrí sláva. Tebe patrí naša vďaka. Tebe, Baránkovi, ktorý prišiel do našej tmy ako Svetlo**. Amen.

Biblický text: Druhá Kniha kroník 25. kapitola: „*Amacja mal dvadsaťpäť rokov, keď sa stal kráľom a dvadsaťdeväť rokov vládol v Jeruzaleme. Jeho matka, Jeruzalemčanka, sa volala Joaddán. Robil to, čo Hospodin uznáva za správne, no*

nie celým srdcom. Len čo si upevnil v kráľovstve moc, povraždil tých svojich služobníkov, ktorí mu zabili otca, kráľa. Ich synov však neusmrtil, a to podľa zákona Mojžišovej knihy, kde Hospodin prikazuje: „Nezomrú otcovia za synov ani synovia za otcov, ale každý zomrie za svoj hriech.“ Amacja zvolal Júdovcov a ustanovil podľa ich rodín tisícnikov a stotníkov pre všetkých Júdovcov a Benjamínovcov. Keď ich spočítal od dvadsaťročných nahor, zistil, že ich je tristitisíc vybraných bojovníkov, vyzbrojených kopijou a štítom. Z Izraela si najal za sto talentov striebra stotisíc udatných hrdinov. Tu prišiel k nemu nejaký Boží muž a povedal: „Kráľ, izraelské vojsko nesmie tiahnuť s tebou, lebo Hospodin nie je s Izraelom ani so žiadnym Efrajimovcom. Choď len sám a pusti sa smelo do boja, inak ti Boh môže spôsobiť pád pred nepriateľom! Pretože Boh má moc pomáhať i spôsobovať pád.“ Amacja sa spýtal Božieho muža: „Čo však bude so sto talentmi, ktoré som vynaložil na oddiel Izraelitov?“ Boží muž odpovedal: „Hospodin ti môže dať oveľa viac.“ Nato Amacja vyradil vojakov oddielu, ktorý k nemu prišiel z Efrajima, aby sa pobrali domov. Tí sa na Júdovcov veľmi rozhnevali a nazlostení sa vrátili domov. Amacja odvážne viedol svoj ľud. Odišiel do Soľného údolia, kde pobil desaťtisíc Seírcanov. Júdovci zajali i desaťtisíc živých ľudí. Tých vyviedli na vrchol skaly a pozhadzovali ich odtiaľ, takže sa všetci rozdrúzgali. Príslušníci oddielu, ktorý Amacja vylúčil z účasti na bojovej výprave, plienili po judských mestách od Samárie po Bét-Chorón. Tritisíc mužov pobili a získali bohatú korisť. Keď sa neskôr Amacja po víťazstve nad Edómčanmi vrátil, priniesol si sošky seírskych božstiev, postavil si ich, klaňal sa pred nimi a pálieval im kadidlo. Vtedy sa rozhneval Hospodin na Amacju a poslal k nemu proroka, ktorý mu vyčítal: „Prečo sa utiekaš k božstvám ľudu, ktoré nemohli zachrániť z tvojej moci svoj vlastný ľud?“ Kým ešte hovoril, zahriakol ho kráľ: „Urobili sme ťa vari kráľovským poradcom? Prestaň! Prečo ťa majú zabiť?“ Prorok prestal, no ešte dodal: „Viem, že Boh rozhodol o tvojej skaze, pretože si to urobil a neposlúchol si moju radu.“ Judský kráľ Amacja mal poradu. Po nej odkázal izraelskému kráľovi Joášovi, synovi Joacháza, syna Jehua: „Poďme si zmerať sily!“ Izraelský kráľ Joáš odkázal judskému kráľovi Amacjovi: „Bodliak na Libanone vyzval libanonský céder: ‚Daj svoju dcéru môjmu synovi za ženu!‘ Prebehla tade divá zver, čo je na Libanone, a pošliapala bodliak. Myslíš si: ‚Porazil som Edóm.‘ Teraz si namyslený a slávybažný. Len zostaň doma! Prečo sa rútiš do záhuby a privolávaš pád sebe i Judsku?“ Amacja však neposlúchol. Stalo sa to riadením Božím, aby ich vydal do moci Joášovej, pretože sa utiekali k edómskym božstvám. Tak vytiahol izraelský kráľ Joáš a došlo k stretnutiu s judským kráľom Amacjom v judskom Bét-Šemeši. Júdovci utrpeli od Izraelitov porážku a každý ušiel do svojich stanov. Izraelský kráľ Joáš zajal v Bét-Šemeši judského kráľa Amacju, syna Joáša, syna Joacháza, a dovliekol ho do Jeruzalema. Pritom zbúral hradby Jeruzalema od Efrajimskej brány po Nárožnú bránu v dĺžke

štyristo lakťov. Pobral všetko zlato, striebro, všetky predmety, čo sa našli v Božom dome pri Obéd-Edómovi, poklady kráľovského paláca i rukojemníkov, a vrátil sa do Samárie. Judský kráľ Amacja, syn Joáša, žil po smrti izraelského kráľa Joáša, syna Joacháza ešte pätnásť rokov. Ostatné Amacjove príbehy, staršie i novšie, sú zapísané v Knihe judských a izraelských kráľov. Odvtedy, ako Amacja odpadol od Hospodina, zosnovali proti nemu v Jeruzaleme sprisahanie. Ušiel preto do Lachíša. Poslali však za ním do Lachíša a tam ho zabili. Potom ho previezli na koňoch a pochovali pri jeho predkoch v hlavnom meste Judska."

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Jednou z najdôležitejších otázok, ktoré nám príbeh judského kráľa Amacja kladie, je otázka: Podriaďujem sa Bohu, alebo sa postupne povyšujem nad Boha? Človek môže mať moc, úspechy, víťazstvá, môže viesť druhých a rozhodovať o mnohých veciach, a predsa môže stratiť vládu nad vlastným srdcom. Amacja bol kráľom. Mal autoritu, vojsko, peniaze aj víťazstvá. Vedel, čo znamená bojovať a zvíťaziť. Ale postupne prestal rozpoznať, kto je skutočným Kráľom. O Amacjaovi čítame, že robil to, čo bolo správne v Hospodinových očiach, ale nie celým srdcom. Toto je veľmi vážne konštatovanie. Nešlo o človeka, ktorý by vôbec nepoznal Boha. Poznal Božie prikázania, vedel o Hospodinovi a určitým spôsobom ho rešpektoval. Ale jeho srdce nebolo celé odovzdané Bohu. Bol to človek rozdeleného srdca. Trochu Boh, trochu vlastné predstavy. Trochu poslušnosť, trochu vlastná vôľa. Trochu dôvera v Boha a trochu dôvera vo vlastnú silu. Môžeme žiť aj takto? Len napoly? Len polovičným srdcom? Len polovičnou dušou? Len trochu? Veď otázka pred Bohom nie je iba: Verím v Boha? Otázka znie aj: Kto má v mojom živote posledné slovo? Kto rozhoduje o mojich krokoch? Ja, moje skúsenosti, moje plány, moja sila, moje víťazstvá, alebo Boh? Amacja sa pripravoval na boj. Zorganizoval vojsko a dokonca najal vojakov z Izraela. Myslel si, že tým posilní svoje postavenie. Ale Boh k nemu poslal svojho proroka a povedal mu, že títo izraelskí vojaci nemajú ísť s ním. Boh nechcel, aby sa Júda spoliehal na ľudskú silu a na nesprávne spojenectvo. Amacja však začal počítať. Myslel na peniaze, ktoré už zaplatil. Akoby hovoril: „Ale čo bude s tým, čo som už investoval?“ Koľko razy aj my rozmýšľame podobne? Už som sa rozhodol. Už som do toho vložil čas. Už som do toho vložil peniaze. Už som do toho vložil svoju povesť. Už som si vytvoril vlastný plán. A teraz mi Boh hovorí, aby som išiel inou cestou. Boží muž mu však povedal, že Hospodin mu môže dať oveľa viac než to, čoho sa musí vzdať. To je veľká skúška viery. Dokážem sa vzdať niečoho, čo považujem za svoju istotu, pretože Boh hovorí inak? Dokážem povedať: „Pane, ak hovoríš nie, potom nechcem ísť svojou cestou“? Toto je podriadenie sa Bohu. Amacja potom bojoval proti Edómčanom a zvíťazil. A práve tu sa začína ďalší problém. Nie vždy nás od Boha odvedie porážka. Niekedy nás od Boha odvedie víťazstvo. Keď človek prehráva, modlí sa. Keď je v núdzi, hľadá

Boha. Keď nevie, čo robiť, prosí: „Pane, pomôž mi!“ Ale keď príde úspech, človek môže začať hovoriť: „Dokázal som to.“ Amacja zvíťazil, ale jeho víťazstvo ho neprivedlo k väčšej pokore. Naopak, začal uctievať bohov Edómčanov. Je to tragický paradox. Uctieval bohov národa, ktorý nedokázal zachrániť ani vlastný ľud. A predsa si myslel, že práve títo bohovia mu môžu pomôcť. Kráľ sa ukázal ako bezmocný vo veciach vlastného srdca. Mal moc nad ľuďmi, ale nemal moc nad sebou. Hospodin ho však nenechal bez varovania. Poslal k nemu proroka. Boh k nemu hovoril. Prorok sa pýtal: Prečo hľadáš bohov národa, ktorý nedokázal zachrániť svoj vlastný ľud? Je to veľmi vážna otázka. Človek môže mať všetko, a predsa môže hľadať pomoc tam, kde žiadna skutočná pomoc nie je. Koľko takých „bohov“ máme aj dnes? Nie sú to možno sochy a modly, ale môžu to byť peniaze, moc, úspech, postavenie, ľudská priazeň, vlastná schopnosť, vzťahy alebo vlastná vôľa. Keď príde boj, ukáže sa, na čo sa skutočne spoliehame. Amacja sa však nedal napomenúť. Prorokov hlas preňho prestal byť rozhodujúci. A tu sa dotýkame jadra problému. Kto je pre mňa meradlom? Čo má v mojom živote posledné slovo? Moja skúsenosť? Moja sila? Väčšina? Ľudia okolo mňa? Moje pocity? Alebo Slovo Božie? Kráľ nie je všemohúci. Aj jeho vláda má hranice. Aj kráľ je služobníkom. V Izraeli nebol kráľ najvyššou autoritou. Nad ním bol Veľký Kráľ, Hospodin. Amacja však nedokázal zostať na svojom mieste. Neobstál, pretože sa vo svojom srdci začal považovať za toho, kto môže rozhodovať sám. Potom prichádza ďalší boj. Amacja vyzve izraelského kráľa na vojnu. Už nejde iba o boj proti nepriateľovi zvonku. Teraz sa stretávajú dvaja králi, dvaja mocní muži, dve pyšné srdcia. Medzi nimi je more nedôvery. Každý si myslí, že má právo, každý chce ukázať svoju silu. Ale práve tu sa ukazuje, že pyšní padajú. Človek môže byť dobrým vojvodom a pritom nedokáže vládnuť sám nad sebou. Môže vedieť poraziť svojho nepriateľa a pritom nedokáže poraziť vlastnú pýchu. Môže vedieť ovládať druhých, ale nedokáže ovládať svoj hnev, svoju túžbu po moci, svoju potrebu pomsty alebo svoju túžbu po uznaní. Preto je otázka: Víťazím, alebo sa povyšujem? Víťazím, alebo začínam vládnuť nad druhými? Je rozdiel medzi víťazstvom a panovačnosťou. Človek môže zvíťaziť a pritom sa stať otrokom vlastného víťazstva. Víťazstvo môže človeka opiť. Môže dostať krvavú iskru. Môže dostať „krvavé oči“. Keď sa človek nechá uniesť mocou, davom a úspechom, môže stratiť schopnosť zastaviť seba i tých, ktorí idú za ním. Amacja sa dostáva do prostredia, v ktorom je priveľa pýchy, priveľa nedôvery a priveľa túžby po víťazstve. Už nejde o službu Bohu. Ide o vlastnú slávu. Aj preto sa musíme pýtať: Podriaďujem sa Bohu, alebo sa nad Boha povyšujem? Som ochotný počúvať jeho slovo aj vtedy, keď mi nezapadá do mojich plánov? Dokážem sa zastaviť, keď ma Boh upozorní? Amacjaov príbeh sa začína aj otázkou pomsty. Na začiatku svojej vlády necháva potrestať tých, ktorí zabili jeho otca. Tu sa dotýkame vážnej biblickej témy. V Starom zákone poznáme princíp „život za život, oko za oko, zub za zub“. Tento princíp však nebol výzvou

k osobnej pomste, ale hranicou spravodlivosti. Človek nemal právo svojvoľne a neobmedzene oplácať zlo ďalším zlom. A Ježiš nás vedie ešte ďalej. Keď hovorí o oku a zube, ukazuje na úplne inú cestu. Nie cestu pomsty, ale cestu odpustenia a odovzdania spravodlivosti Bohu. Pavol v Liste Rimanom 12 hovorí, aby sme sami nebrali spravodlivosť do vlastných rúk a nepomstievali sa, ale aby sme nechali priestor Božiemu súdu. Potrebujeme pomstu? Potrebujeme odplatu? Musím sa neustále vracáť k svojej bolesti a zbierať si popol na hlavu? Musím stále dokazovať, že druhý človek mi ublížil? Alebo môžem svoju bolesť, nespravodlivosť a túžbu po odplate položiť pred Boha? Tu sa náš pohľad obracia ku Kristovi. Ježiš nezvífazel tým, že by zničil svojich nepriateľov. Zvífazel tým, že za nás zomrel. „Ježiš zomrel za naše hriechy a tretieho dňa vstal z mŕtvych.“ On vzal na seba našu vinu. On niesol náš hriech. On sa nevzdal poslušnosti Otcovi ani vtedy, keď ho to viedlo na kríž. A tu vidíme obrovský rozdiel medzi Amacjom a Ježišom. Amacja mal moc a vífazstvá, ale postupne sa stal pyšným. Ježiš mal všetku moc, ale zostal pokorný. Amacja počul Slovo Božie, ale neposlúchol ho. Ježiš zostal poslušný Otcovi až do smrti, až do smrti na kríži. Amacja nedokázal zvífať nad sebou. Ježiš zvífazel nad hriechom, smrťou a mocou zla. Amacja sa na konci svojho života stretáva so smrťou. Zomiera a je pochovaný. Tu sa končí príbeh pozemského kráľa. Miesto, na ktorom celé desaťročia vládol, sa nakoniec stalo miestom jeho porážky. Tam dostal svoju smrteľnú ranu. Tam sa skončila jeho pozemská vláda. Ale pri Ježišovi sa príbeh nekončí hrobom. Ježiš nebol pyšný. Ježiš bol pokorný. Zostal verný. Obstál. Na bojisku nepadol ako porazený kráľ. Na kríži zvífazel. Poslúchol Boha. Naplnil jeho vôľu. Potvrdil pravdivosť jeho slova. Sám seba zveril Bohu. Kríž sa z pohľadu sveta mohol javiť ako porážka. Ale práve tam sa uskutočnilo vífazstvo. To, čo vyzeralo ako koniec, sa stalo cestou k vzkrieseniu. To, čo vyzeralo ako smrť, sa stalo bránou života. Preto sa môžeme pýtať: Čo robím ja v čase svojich bojov? Keď prehrávam, hľadám Boha? A keď vífazím, zostávam pri ňom? Keď sa mi darí, uvedomujem si, že Hospodin bojoval za mňa? Dokážem prijať Božie napomenutie? Som ochotný poslúchnuť Boha aj vtedy, keď som už do niečoho veľa vložil? Dokážem sa vzdať svojej predstavy, keď mi Boh ukáže inú cestu? A predovšetkým: Kto vládne v mojom srdci? Možno môžeme byť dobrými bojovníkmi, dobrými vodcami, schopnými ľuďmi, možno dokážeme zvládnuť mnoho vecí. Ale ak nedokážeme vládnuť sami nad sebou, potom naše vonkajšie vífazstvá nemusia znamenať skutočné vífazstvo. Amacja vyhral boj, ale prehral vlastné srdce. Jeho problémom nebola iba vojna. Jeho problémom bolo, že zabudol, kto je Kráľ. Preto otázka dnešného textu znie: Podriaďujem sa Bohu, alebo sa nad Boha povyšujem? Som ešte ochotný počúvať jeho hlas? Je jeho slovo pre mňa rozhodujúce? Nasledujem ho celým srdcom, celou dušou a celou myslou, alebo mu dávam iba časť seba? V čase opojenia z bojov potrebujeme zostať triezvi. V čase vífazstva potrebujeme zostať pokorní. V čase moci

potrebujeme zostať služobníkmi. A v čase zápasu potrebujeme vedieť, komu patríme. Nie naše víťazstvá sú našou najväčšou istotou. Nie naše vojsko. Nie naše peniaze. Nie naša sila. Nie naše postavenie. Našou nádejou je Kristus, ktorý sa podriadil Otcovi, zostal verný až do konca, zomrel za naše hriechy a tretieho dňa vstal z mŕtvych. Amacjaov príbeh sa končí smrťou pozemského kráľa. Kristov príbeh však pokračuje víťazstvom vzkriesenia. Preto s vďačnosťou môžeme vyznať: **Zvíťazil Lev z Júdu. A preto nemusím víťaziť nad druhými, aby som mal hodnotu. Nemusím sa povyšovať, aby som bol veľký. Nemusím sa pomstiť, aby bola spravodlivosť. Môžem sa zveriť Bohu, pretože môj Kráľ zvíťazil.**

Biblický text: Prvý list apoštola Jána 1. kapitola 5-10. veršov: *„Toto je zvesť, ktorú sme od neho počuli a ohlasujeme vám: Boh je svetlo a niečo v ňom nijakej tmy. Ak hovoríme, že s ním máme spoločenstvo, ale chodíme v tme, klameme a nekonáme, čo je pravda. Ale ak chodíme vo svetle, ako on je vo svetle, máme spoločenstvo medzi sebou a krv Ježiša, jeho Syna, nás očisťuje od každého hriechu. Ak hovoríme, že sme bez hriechu, klameme sami seba a niečo v nás pravdy. Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: Odpustí nám hriechy a očistí nás od všetkej neprávosti. Ak hovoríme, že sme nezhrešili, jeho robíme klamárom a jeho slovo nie je v nás.“*

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1. Čo je tá zvesť? Apoštol Ján nevyjadruje iba svoju osobnú myšlienku. Jedno spoločenstvo hovorí k druhému spoločenstvu. „Čo sme počuli, to vám zvestujeme.“ To, čo počuli, čo prežili, čo spoznali o Bohu, si nemôžu nechať pre seba. Preto hovoria: **počuli sme a zvestujeme.** Existuje posolstvo, ktoré jednoducho nemôžeme neodovzdať ďalej. Ak sa človek skutočne stretol s Bohom, ak spoznal Krista, potom sa toto stretnutie stáva posolstvom. Nehovorí o ňom preto, že musí, ako keby to bola iba povinnosť, ale preto, že niečo prijal a chce sa o to podeliť. Naša istota teda nevychádza z nás samých. Nie je založená na tom, aká silná je naša viera, ale na tom, **v Koho veríme.** **2. „Boh je svetlo“.** Ján to vyjadruje veľmi jednoducho a zároveň veľmi hlboko: **„Boh je svetlo a niet v ňom nijakej tmy.“** Je to tvrdenie o Bohu. Boh je svetlo. V Biblii svetlo poukazuje na Božiu prítomnosť, čistotu, svätosť a životodarnú moc. Už v príbehu stvorenia má svetlo svoje významné miesto. Zem bola pustá a prázdna a tma bola nad priepasťou. A Boh povedal: **„Buď svetlo!“** Nie je náhoda, že svetlo je jedným z prvých veľkých obrazov Božieho stvoriteľského konania. Boh prináša svetlo tam, kde je tma. Prináša poriadok tam, kde je chaos. Prináša život tam, kde je prázdnota. Boh nám nedáva iba svetlo. **Dáva seba samého.** Dáva zo seba. Daruje nám seba. Preto je pre Jána tento obraz taký dôležitý: **Boh je svetlo a niet v ňom nijakej tmy.** **3. Svetlo a tma.** V Jánovom myslení sa veľmi často stretávame s

obrazom protikladov: **svetlo – tma, tma – svetlo, pravda – lož, život – smrť**. Nie sú to iba obrazy nálady. Ukazujú rozdiel medzi dvoma cestami. Život s Bohom nemá nič spoločné s tmou. Boh a tma k sebe nepatria. Nemôžeme hovoriť: „Žijem s Bohom,“ a zároveň vedome zostať v tme. Ján preto hovorí veľmi jasne: ak tvrdíme, že máme spoločenstvo s Bohom, ale zároveň chodíme v tme, **klameme sami seba**. Je to vážne varovanie. **4. Čo znamená chodiť vo svetle?** Chodiť vo svetle neznamená byť bezchybným človekom. Neznamená to, že v nás niet hriechu, slabosti, strachu alebo pádu. Znamená to, že **chodíme s Kristom** a nechceme pred ním skrývať to, čo je v nás. Človek, ktorý chodí vo svetle, nie je dokonalý človek. Je to človek, ktorý je **úprimný pred Bohom**. Nehovorí: „Vo mne nie je nič zlé.“ Ale je pripravený povedať: „**Pane, toto som ja. Aj toto je vo mne. Toto som urobil. Toto som si myslel. Toto som povedal. A sám to nedokážem zmeniť.**“ Svetlo môže byť najprv bolestivé, pretože odhaľuje aj to, čo by sme najradšej nechali v tme. Ale práve v tom je milosť. **5. Iba vo svetle vidíme sami seba.** Kým sme v tme, nevidíme jasne ani Boha, ani sami seba. Svetlo však ukazuje, kým sme. Keď na nás zažiarí Kristovo svetlo, uvidíme svoje hriechy, svoje slabosti, svoje falošné ospravedlňovanie a aj veci, ktoré sa nám možno podarí skryť pred inými ľuďmi. Ale svetlo neprichádza preto, aby nás zničilo. Prichádza preto, aby nás **očistilo**. „Krv Ježiša, jeho Syna, nás očisťuje od každého hriechu.“ To, čo vo svetle uvidíme sami na sebe, **Kristova krv očisťuje**. To je jedna z najhlbších útech evanjelia. **6. Sebaklam.** Ján hovorí: „**Ak hovoríme, že nemáme hriech, klameme sami seba.**“ Je to možné. Človek môže žiť tak, že jeho ústa aj srdce zostanú zatvorené. **Zatvorené ústa, zatvorené srdce**. Nepovieme, čo je v nás. Nevyznáme to. Nechceme sa s tým konfrontovať. Radšej hľadáme vysvetlenia, ukazujeme na druhých alebo sa jednoducho tvárime, akoby problém neexistoval. Ale to, čo ukrývame, tým ešte nezmizne. Vyznanie hriechu preto nie je ponížovaním samého seba. Je to **vyslovenie pravdy. Vyznávame. Hovoríme to nahlas**. Nie preto, že by Boh nevedel, čo je v nás. On to už vie. Hovoríme to preto, že my sami potrebujeme priniesť to, čo je v nás, do svetla. **7. „Ak vyznávame svoje hriechy...”** Jedna z najväčších radostných správ tejto časti znie: „**Ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: odpustí nám hriechy a očistí nás od každej neprávosti.**“ Všimnime si: Ján nehovorí, že ak sa najprv dokonale zmeníme, potom nás Boh prijme. Hovorí: **Ak vyznávame**. Boh je verný. To je veľmi dôležité, pretože človek môže byť neverný, ale **Boh zostáva verný**. Ja som nespravodlivý – **On je spravodlivý**. Ja padám – **On zostáva verný**. Ja sa odvraciam – **On ma hľadá**. Ja sa nedokážem sám očistiť – **Kristus ma očisťuje**. Preto v hĺbke vyznania hriechu nie je strach, ale **dôvera**. **8. Boh je verný a spravodlivý.** Ján nám predstavuje dve Božie vlastnosti, ktoré zvlášť potrebujeme: **Boh je verný. Boh je spravodlivý**. My sa meníme. **On sa nemení**. My sľubujeme a niekedy svoje sľuby nedodržíme. **On svoje zasľúbenia dodrží**. My padáme. **On nás neopúšťa**. My sme nespravodliví. **On je spravodlivý**. Preto

môžeme k nemu prísť aj so svojimi hriechmi. Nie preto, že by hriech bol bezvýznamný, ale preto, že **Kristus je väčší než náš hriech**. Hriech je skutočný. Hriešnika nemusíme ospravedlňovať. Ale vedľa hriešneho človeka stojí **verný a spravodlivý Boh**. **9. Verný Vodca bojuje za nás**. Kresťan nebojuje sám. Keď v sebe uvidíme hriech, konečným posolstvom nie je: „Snaž sa byť lepším človekom.“ Konečné posolstvo znie: **Kristus prichádza k nám**. On je náš verný Vodca. On za nás bojuje a On nás očisťuje. Preto môžeme byť pred Bohom úprimní. Nemusíme sa tváriť, že sme dokonalí. Nemusíme ukrývať svoju tmu. Môžeme vstúpiť do svetla, pretože vieme, že tam na nás čaká Kristus. **10. Zhrnutie**. Jánovo posolstvo je zároveň vážne aj plné útechy. **Boh je svetlo**. To znamená, že pred ním nepotrebujeme masku. On nás vidí takých, akí sme. My však nie sme svetlom. Je v nás tma. Máme hriech, slabosť aj sklon klamať sami seba. Preto otázkou nie je, či je v nás tma. Otázka znie: **Čo s ňou urobíme?** Skryjeme ju, alebo ju prinesieme do Kristovho svetla? Budeme ju popierať, alebo ju vyznáme? Ján nás pozýva, aby sme **chodili vo svetle**. Povedzme Bohu to, čo mu máme povedať. Vyznávajme svoje hriechy. A dôverujme tomu, ktorý je verný a spravodlivý. Pretože keď sme my neverní, **On zostáva verný**. Keď padáme, **On nás dvíha**. Keď nevidíme cestu, **On nám dáva svetlo**. A keď vyznávame svoje hriechy, Kristus sa od nás neodvracia, ale **očisťuje nás**. Preto záverečná otázka dnes nie je iba: „**Viem, čo je hriech?**“ Ale: „**Vyznávam ho?**“ „**Poviem ho pred Bohom?**“ „**Vstúpim s ním do svetla?**“ Pretože vo svetle nezostávame sami so svojimi hriechmi. **Kristus je tam s nami**. On, náš verný a spravodlivý Pán. A toto je naša istota.

Záverečná modlitba: Pane Ježišu Kriste, ďakujeme Ti, že Ty si Svetlo a že nás pozývaš kráčať vo svojom svetle. Ďakujeme, že pred Tebou nemusíme nič skrývať, pretože Ty poznáš naše srdce a napriek našim hriechom zostávaš verný a spravodlivý. Daj nám odvahu vyznať svoje hriechy, pokorne ich položiť pred Teba a dôverovať Tvojej milosti. Pomôž nám, aby sme nechodili v tme, ale každý deň kráčali s Tebou vo svetle. **Ďakujeme Ti, že Ty zostávaš verný, aj keď my zlyhávame**. Amen.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Uzdravujte tam chorých a hlásajte im: ‚Priblížilo sa k vám Božie kráľovstvo.‘“ (Lk 10,9) Amen.

Záverečná pieseň: Žalm č. 1: „Kto nepočúva rady bezbožných...”